

Man bør nære Mistillid til Folk der kun kan goutere den gode Musik og ikke den daarlige

Bent Vinn Nielsen

Lille hr. Thomsen fra Store Heddinge er i al sin fysiske klejnhed egentlig en stout skikkelse. Han ambitionerer ikke bare at være den, der når højest på fortovet med sin paraply, han er også en mand af principper. I forbindelse med et forlagsarrangement fulgtes jeg engang med ham op ad trappen til restauranten over Nikolaj Kirke i København. Det er for galt! sagde han. Hvad er for galt? spurgte jeg. Det her, sagde han. Han mente den mangel på *respekt*, der har fået folk til at indrette en restaurant, en kro, i Guds hus. Næe, hvad fanden, sagde jeg. Som alle ordentlige forfattere satte han sig da også til bords, da vi kom så vidt. Forinden, da vi havde fået overtøjet af, så jeg hans brede, røde seler. Som den vittige hund, man er, trak jeg straks ud i dem, måske eller måske ikke i den hensigt at påføre den lille mand et læsterligt seleklask. *Det må du ikke!* sagde han med fast stemme. Nej nej, gudbevares. Jeg listede mandens seler på plads igen, uden klask. Det er bare skideubehageligt, når folk gør det, forklarede han. Jow. Men det kunne nu have set sjovt ud. Jeg tænkte sikkert på at foreslå ham at gå over til livrem, for jeg kender menneskene: De har svært ved at lade sådan et par dejlige, røde seler være, de ved ikke noget bedre end at hive ud i dem og så – *klask!* Men jeg syntes, vi havde snakket nok om seler. Det kan også godt være, jeg kan ikke rigtig huske det, at han gik med *både* livrem og seler.

Noget af det bedste, Søren Ulrik Thomsen ved, er død gris.

Gerne i koteletform, meget gerne med godt med kartofler og brun sovs til. Det erfarede jeg engang, jeg beværtede ham på en kælderrestaurant i Nakskov. Han skulle optræde i byen, men der var lige tid til et måltid mad først. Jeg kendte ikke hans madvaner og forklarede ham, at det altså ikke var det store, forkromede menukort, der ventede. Han havde været lidt bekymret, men nu tændtes der et håb, kunne jeg se. Når man undskylder menukortet, plejer det at betyde almindelig dansk husmandskost, noget man af en eller anden grund ikke er så stolt af at byde gæster. Da restaurantens indehaverske overbragte ham menukortet, altså mulighederne, og da han fik kikket i det, lyste lyksaligheden ligefrem ud af ham. Man kunne få *død gris!* Tilberedt på alle mulige måder, men han foretrak altså koteletversionen. Han frådsede, vil jeg sige, holdt kun en lille pause en gang imellem, dels for at holde andagt over den lykke, der havde antruffet ham, dels for at hvile lidt ud før han kastede sig over maden igen. Han ville gerne drikke øl til, men det skulle være almindelig øl. Det jeg er tilbøjelig til at kalde vandbajere, Tuborg og den slags. Jeg vil have stærk øl, ordentlig øl, plejer jeg at kalde det.

Jeg vil ikke sige, at det værste for mig er lyrikoplæsninger. Jeg vil ikke engang driste mig til at sige, at jeg synes det er ret slemt. Men vild med det er jeg godt nok ikke. Sådant set er det ikke lyrikerne, jeg har noget imod. Det er publikum. Der er en frygtelig masse poseren omkring lyrikken. Og hvad lille hr. Thomsen angår, så er han jo kult, dvs. at lyrikpublikummet strømmer til, asiatisk i vælde og gymnasial forfærdelighed. Så da vi havde spist vores døde gris, blev jeg siddende over en stærk øl mens Thomsen skulle på arbejde. Jeg havde allerede vist ham, hvor stedet var, mindre end halvtreds meter fra kælderrestauranten, men jeg måtte lige forklare ham det en gang til. Manden er ikke retningskyndig. Det er jeg heller ikke, så på det punkt er vi lidelsesfæller.

Diller, daller, diller, daller, skriver digteren Per Lange. Gad vide, hvad han egentlig mener med det? Skal det bare forstås som en parodi på Tom Kristensen?

Mens vi spiste, lyttede han begejstret til musikken fra restaurantens anlæg. Hvor synger Bamse dog godt! udbrød han, helt oprig-

tigt. Jeg har aldrig følt mig direkte generet af Bamses Venner, men vel egentlig heller aldrig hørt ordentlig efter. Men Thomsen har ret. Bamse er virkelig en stor sanger.

Søren Ulrik kan citere lange passager fra Per Langes essays udenad. Ordret, uden mindste tøven. Det kan jeg også, men ikke helt uden tøven. „Hvis en Sandhed præsenteres i en alt for fin og glatsleben Form, risikerer man at Folk sluger den uden at mærke det. Man kunde fristes til at vende Voltaires Sætning om og sige: Det er ikke nok at have Ret, man maa ogsaa være en Smule grovkornet.“ Eller den her: „Johannes Jørgensen har engang beskrevet – ja, hvad har Jørgensen ikke beskrevet – men i dette Tilfælde drejer det sig om en Foraarsaften på Frue Plads i 1889, da Georg Brandes holde sine Forelæsninger om Nietzsche. En lille Skare havde samlet sig på Universitetets Trappe og saå utaalmodigt op imod Kirkeuret, hvis gyldne Visere flyttede sig langsomt over den blaa Skive, men de flyttede sig dog, for selv i en Beskrivelse af Johannes Jørgensen staar Tiden ikke fuldkommen stille –“. Ja, ded må være nok med ded. På den anden side, så er der også lige den her: „Ibsen erklærede ofte Friheden sin Kærlighed men som Regel i temmelig svævende Vendinger, omtrent som en Bejler der er bange for at den Tilbedte skal tage ham på Ordet.“

Som vi havde aftalt, gik jeg hen til den cafe, hvor Thomsen optrådte, ved den tid, hvor han efter planen skulle være færdig. Der var stuvende fuldt i lokalet ovenpå, hvor oplæsningen fandt sted, jeg klemte mig ned bagest i lokalet og satte mig ved siden af en gymnasielærerinde, som jeg godt kendte, for resten en meget fornuftig dame, og overværede resten af seancen. Nedenunder spruttede en kaffemaskine, eller et kaffeanlæg snarere, lyden af *sprut-sprut* blandede sig med digterens stemme, uden at de to lydskilder dog på noget tidspunkt faldt ind i hinandens rytme. Jeg sad og kikkede på folk. Der var ingen poseren, så vidt jeg kunne se, de hørte faktisk efter. Da han var færdig strømmede de hen for at snakke med ham. Han signerede bøger, men en ung fyr, der bad om at få digterens autograf på adgangsbilletten, fik afslag. Det er noget pjat, sagde Thomsen. Jeg vil gerne skrive i mine bøger, men jeg er ikke

nogen popstjerne, jeg skriver ikke bare autografer. Fornuftig mand, tænkte jeg.

Jeg fulgte ham op til stationen, han var faktisk meget nervøs for ikke at nå hjem til København. Vi satte os på det gode, men også noget berygtede – og ikke helt med urette – værtshus, der i folkemunde hedder „Jernstangen“. Men forinden havde vi lige været ovre på stationen for at sikre os, at toget nu også kørte på det tidspunkt, der var anført i køreplanen. Eller *ville* køre, for helt sikker kunne man vel aldrig være?

Han var heller ikke helt tryk, da vi gik ind på Jernstangen. Selve Jernstangen. Nu er det vel et sted for almindelige mennesker? spurgte han. Ja ja, det er det da, sagde jeg. Vi satte os ved et bord. Vi drak øl, vandbajer og ordentlig øl, hhv. Da Tiden nærmede sig, gik vi over til toget. Han kørte hjem til sin højtelskede hovedstad, hvor mennesker kan leve i fuld anonymitet. Hvis det er det, de vil.

Faktisk kender jeg ham ikke særlig godt, men jeg kan skidegodt lide ham. Han er fast i mælet, men det er mit indtryk, at han altid er parat til at overveje, om det nu ikke alligevel er ham, der har taget fejl. Jeg forstår ikke hans madvaner, jeg forstår ikke, at han gider nøjes med Tuborg, men jeg forstår godt hans forkærlighed for Per Lange.

Den lille mand med paraplyen på fortovet, den lille mand fra Store Heddinge, det mnemotekniske geni, den døde gris' ven, manden der elsker pop, men ikke vil være popstjerne. Eller kort og godt, præcis som det hedder i de gamle tegninger af Fritz Jürgensen:

Thomsen!

Note: Titlen er en aforisme af Per Lange.